

strative Ledelse er ham overdraget, og hvis Interesse det først og fremmest er hans Blygt at varetage, seende bort fra alle andre Hensyn. Jeg har fundet denne nuværende Direktørs Stilling fuldstændig korrekt og rigtig, og da jeg billiger den, har jeg i Udvalget ikke kunnet være med til dette Forslag og kan som Medlem af Thinget ikke stemme for det. Men der er een Ting ved denne Sag, som er endnu værre, det er det, man ikke ser, naar man læser Endringsforslaget. Det, man ser, er det, som sættes i Stedet for, men man ser ikke, hvad der gaar ud, og det tror jeg særlig at maatte gøre opmærksom paa. Hvad er det, som gaar ud, naar dette lille Stykke sættes ind. Ja, det er Bestemmelsen om, hvorledes Højskolens Lærere skulle lønnes, det er et Forslag om en Revision af de Bestemmelser for Lønninger, som nu gælde. Se vi paa de Lønningsbestemmelser, der ere nu, vil man se det Betydelige i, at Maximumslønningen 4,400 Kr. netop er akkurat den samme, som den var i 1856. Nu tror jeg, at der nogle Mennesker, om hvilke det kan siges fortrinsvis at gælde, at de ikke skulle leve under og ikke arbejde under trykkende Forhold, da er det dem, der ere henvisne til Lærergjæringen, dem, der skulle ofre sig for Lærergjæringen. Ved en Skole som Landbohøjskolen er det meget fortræffeligt at faae Bygninger og deilig Undervisningsmateriel, men det er den levende Kraft, som skal bære det Hele, og man kan ikke være tjent med, at Lærerne skulle leve under trykkede Forhold, saaledes at de ere nødtte til at søge et Bierhverv. Og hvorledes ere disse Lærere nu i Grunden stilledes? Ja, sammenligner man dem med andre Stillinger, kan det ikke Andet end undre Enhver, at selv om en Lærer ved Landbohøjskolen virker i 30—40 Aar, selv om han, saaledes som en Veterinar, der nylig er gaaet fra Stolen, kunde udholde at arbejde indtil sit 70de Aar, saa naaer han kun en Løn, som ikke engang er saa høi som en Kontorchefs i Ministerierne, ikke høiere end f. Ex. Hærens yngste Oberstlieutenanter. Der er ikke nogen af Højskolens Lærere, der efter Loven, saaledes som den er, kan komme saa højt som Hærens Oberster og Oberstlieutenanter. Og ser man paa de faktiskke Forhold, saa lad mig nævne et Navn, der er fjendt og populært, en Mand, hvis Betydning Alle kjende, Docent Bang. Han staaer for Dieblisset med en Lønning af 2,300 Kr. Han har ikke engang saa meget som Hærens yngste Kapitainer og har ikke Udfigt til i 6 Aar at komme høiere. Det er Lønningsforhold, som ikke passe til Folk, der skulle arbejde i Videnskabens Tjeneste. Det Værste

af Alt ved denne foreslaede Ordning er, tror jeg, netop, at Udvalget ikke har villet gaa ind paa en Forbedring af Lærernes Lønning derude ved Stolen. Nu veed jeg vel, at man siger: Ja, Grunden dertil er den, at man skal behandle Lønningspørgsmaalet sammen med Lønnings sagen ved den polytekniske Læreanstalt. I Fjor stod der, om jeg ikke tager meget feil, i Betænkningen: „i en forhaabentlig nær Fremtid, sammen med den polytekniske Læreanstalt“, i Aar er det, tror jeg, forfremmet til „i en formentlig nær Fremtid.“ Men naar kommer denne Fremtid. I Fjor havde det samme Udvalg i dette Thing Loven om Landbohøjskolelærerne og Loven om den polytekniske Læreanstalts Lærere til Behandling og viiste Sagen hen til Fremtiden, der blev ikke rørt erved. I Aar ere de samme Lovforslag indbragte, og deraf er det ene henvist til et Udvalg og det andet til et andet Udvalg, men Sagen er ikke kommen videre paa denne Maade, Udvalgets Flertal vil heller ikke nu røre ved dette Lønningspørgsmaal, og det er dog netop det, hvorpaa det kommer an. Værede Medlemmer skulle vide, hvorledes man i Indland og Udland gjør sig Umage for at faae Landbohøjskolens dygtigste Kræfter. Jeg kan forsikre, at de yngre Folk, der have arbejdet som Assistentter derude, tilbydes der Lønninger paa 5—6000 Kr. Mange fortrinlige Kræfter ere gaaede tabte for os paa denne Maade, og der gjøres i dette Dieblis baade fra Sverige og Norge Forsøg paa at drage Folk bort fra Højskolen, som vi kun kunne ønske at beholde. Man kan ikke forlange, at Højskolens Lærere skulle finde sig i at spises af med Løfter om, hvad de kunne faae i en „formentlig“ nær Fremtid. Thi det kan man ikke leve af, medens Græsjet groer, dør Hørsemoer. Folgen er da, at Lærerne, naar de ikke faae forbedrede Lønninger, maa slide sig op med Bierhverv, eller hvad der er naturligt, i alt Fald en hel Del af dem kaldes til andre Stillinger til stort Tab for Landbohøjskolen. Det værede Mindretal har stillet Forslag om, at Lønninger for Docenter og Medhjælpere ikke skulle bevilges, saaledes som Flertallet vil, ved en bestemt Sum, men derimod, at den nærmere Bestemmelse derom skal træffes ved Finantsloven. Jeg skal nu først tillade mig at gjøre den Bemærkning, at det er en Misforstaaelse, naar man tror, at Assistentterne høre til Lærerspersonalet og kunne henregnes dertil. Nei, Assistentterne ere Medhjælpere ved Undervisningen og hos Bestyreren af de forskjellige Gfrier. Det er Folk, som skulle assistere ved den praktiske Gjærning, og som i